

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D. ve věci

žalobců: **a) nezl. M. J.**, narozen
 zastoupen
 zákonným zástupcem
 b) Mgr. O. J.
 oba bytem
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Vítem Krajícem
 se sídlem Kozí 916/5, Praha 1

proti
žalované: **Krajská hygienická stanice Jihočeského kraje**
 se sídlem U Tří lvů 8, České Budějovice

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v telefonické výzvě žalované ze dne 15. 10. 2021, na základě které byl žalobce a) nucen absolvovat karanténu ve dnech od 14. 10. 2021 do 20. 10. 2021,

takto:

- I. Určuje se, že telefonická výzva žalované, kterou byla žalobci a) ve dnech 14. 10. 2021 – 20. 10. 2021 nařízena karanténa, byl nezákonný.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 8 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.**
- III. Žaloba žalobce b) se zamítá.**

- IV. Žalobce b) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Žalované se náhrada nákladů řízení v řízení o žalobě žalobce b) **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí žaloby, vyjádření žalované a replika žalobců

1. Dne 13. 10. 2021 bylo žalobcům ze strany školského zařízení Česko-anglického gymnázia v Českých Budějovicích (dále jen „Gymnázium“) sděleno, že žalobce a) je na základě oznámení žalované adresované Gymnáziumu povinen se ode dne 14. 10. 2021 zdržovat v domácí karanténě, a to do 20. 10. 2021. Dále bylo žalobci 1 uloženo, aby dne 14. 10. 2021 podstoupil PCR test na přítomnost koronaviru SARS CoV-2.
2. Žalobce a) dne 14. 10. 2021 podstoupil PCR test na přítomnost koronaviru SARS CoV-2, jehož výsledek byl negativní.
3. Dne 15. 10. 2021 byl žalobce b) telefonicky kontaktován pracovnící žalované, která mu sdělila, že žalobci a) byla uložena povinnost zdržovat se v termínu od 14. 10. 2021 do 20. 10. 2021 v karanténě. Toto bylo žalobci a) uloženo, přestože výsledek jeho PCR testu byl negativní.
4. Žalovaná v rámci telefonického hovoru s žalobcem b) uvedla, že rozhodnutí o nařízení karantény vydávat nebude.
5. Žalobci v žalobě uvádějí, že obsah telefonického hovoru byl prezentován jako závazný, žalobci a) tak byla tímto způsobem nařízena karanténa. Zvolená forma nařízení karantény ovšem neodpovídá zákonem požadované formě. Absolutní nedostatek písemné formy rozhodnutí o nařízení karantény žalobci a) tak byl nezákonným zásahem žalované ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
6. Na základě telefonického hovoru žalované ze dne 15. 10. 2021 žalobce a) dodržoval povinnosti spojené s nezákonným způsobem nařízeným karanténním opatřením. V důsledku dodržování nezákonně nařízené karantény byl žalobce a) omezen na svých právech, zejména na osobní svobodě a právu na vzdělání. Rovněž se nemohl stýkat s ostatními lidmi, docházet na zaplacený kurz autoškoly a věnovat se přípravě na nadcházející sezónu alpského lyžování.
7. Popsaný nezákonný zásah žalované se dotkl i žalobce b), který v době nařízené karantény musel žalobci a) zabezpečovat jeho potřeby (např. stravu). V jeho případě se tak jedná zejména o zásah do práva na rodinný život.
8. Postup žalované je pro žalobce z důvodu jejího nedostatečného personálního a materiálního zajištění do jisté míry pochopitelný. Toto její pochybení spočívající v nedodržení zákonem předepsaného způsobu nařízení karanténních opatření ovšem nelze brát na lehkou váhu, neboť jde o bezprecedentní porušování základních zásad a pravidel, na kterých je vybudován právní stát. K tomu žalobci poukázali na skutkově obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 10 As 229/2021, kde kasační soud dospěl k totožnému závěru jako žalobci v projednávané věci.
9. Ze všech uvedených důvodů žalobci navrhli určit, že zásah žalované v podobě telefonního hovoru ze dne 15. 10. 2021, kterým byla žalobci a) uložena povinnost dodržovat karanténní opatření ve lhůtě od 14. 10. 2021 do 20. 10. 2021, byl nezákonný.
10. K žalobě byla přiložena kopie e-mailové komunikace mezi žalobcem b) a ředitelkou Gymnázia, v rámci které ředitelka Gymnázia sděluje, že žalobce b) písemné rozhodnutí o nařízení karantény neobdrží. Ředitelka Gymnázia pouze zprostředkovává rodičům dotčených studentů informace, které jí sdělí žalovaná. Vedoucí pracovníci školských zařízení

tak nesystémově plní informační povinnosti žalované, která následně telefonicky karanténu uděluje.

11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že při nařízení karantény žalobci a) postupovala v souladu s mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 3. 2021, č.j. MZDR 40555/2020-4/MIN/KAN. K záchytu pozitivně testované osoby, která navštěvuje Gymnázium, došlo dne 12. 10. 2021. U této osoby se příznaky onemocnění COVID 19 objevily již dne 6. 10. 2021, kdy byla přítomna výuky spolu s ostatními studenty, a to bez řádné ochrany dýchacích cest. Karanténa tak byla stanovena od 6. 10. 2021 do 20. 10. 2021. Gymnázium bylo žalovanou kontaktováno dne 13. 10. 2021, přičemž následující den žalovaná obdržela seznam rizikových kontaktů. Dne 14. 10. 2021 byla zákonnému zástupci žalobce a) doručena SMS zpráva s informací o kontaktu žalobce a) s pozitivně testovanou osobou a o tom, že žalobci a) bude nařízena karanténa. Zpráva dále obsahovala odkaz na tzv. sebetrasovací formulář a automatické vyplnění e-žádanky na PCR odběr. S ohledem na skutečnost, že žalobce a) ani jeho zákonní zástupci uvedenou možnost nevyužili, byl dne 15. 10. 2021 realizován hovor trasovacího centra se zákonným zástupcem žalobce a). V rámci tohoto hovoru byla žalobci a) nařízena karanténa. Reálná doba, po kterou trvalo omezení žalobců, tak činila období od 14. 10. 2021 (14:33 hod.) do 20. 10. 2021.
12. K samotnému procesu nařízení karantény žalovaná uvedla, že karanténní opatření – karanténu žalobci a) nařídila v rámci telefonního hovoru s trasovacím centrem dne 15. 10. 2021, písemné rozhodnutí, kterým by žalobci a) bylo nařízeno provedení protiepidemických opatření, žalovanou vydáno nebylo. Takový postup žalovaná musela zvolit, neboť rychlost šíření onemocnění COVID-19, nedává žalované prostor, aby protiepidemická opatření vydávala formou písemného rozhodnutí, které by následně doručovala dle příslušných procesních předpisů. Uvedený postup je dán i situací, kdy žalovaná disponuje pouze určitým počtem systematizovaných pracovních míst, které nemá možnost operativně měnit s ohledem na počet zajišťovaných činností, z tohoto důvodu žalované nezbyvá než činnostem stanovovat priority. Právě díky odpovědnému přístupu žalobců došlo k naplnění cíle protiepidemického opatření, přestože toto nebylo vydáno řádným formálním postupem. Žalovaná odmítla žalobní připodobnění nařízení karantény k omezení svobody v důsledku uloženého trestu, protiepidemická opatření jsou totiž nařizována jako opatření sloužící k ochraně veřejného zdraví. Správní spis žalovanou veden není, podklady k projednávanému případu jsou vedeny v trasovacím systému.
13. Z obsahu trasovacího systému Daktela vyplývá, že ke kontaktu žalobce a) s pozitivně testovanou osobou došlo dne 6. 10. 2021. Žalobce a) neaktivoval systém sebetrasování, přestože byla jeho zákonná zástupkyně zaslána SMS zpráva. Z tohoto důvodu byl případ dne 15. 10. 2021 předán epidemiologovi.
14. Žalobci v replice k vyjádření žalované uvedli, že k reakci na SMS zprávu odkazující na sebetrasování nedošlo, neboť dotčená SMS zpráva byla zákonné zástupkyni žalobce a) doručena v nočních hodinách. Vzhledem k tomu, že zákonná zástupkyně žalobce a) si tuto SMS zprávu přečetla až dne 15. 10. 2021 v dopoledních hodinách, nemohla již sebetrasování žalobce a) realizovat, neboť během noci uplynula lhůta pro takový úkon.
15. K samotnému způsobu nařízení karantény žalobci uvedli, že ačkoli žalovaná tímto způsobem dosahuje „bohulibého“ cíle, jedná se o markantní podrývání fundamentálních pravidel právního státu, nad kterým nelze přimhouřit oči. V závěru vyjádření pak žalobci polemizují nad tím, zda lze nařízení karantény připodobnit k trestněprávnímu omezení osobní svobody či dokonce k držení fyzické osoby ve zdravotnickém zařízení bez jejího souhlasu.

II. Právní hodnocení krajského soudu

16. Krajský soud se dále zabýval žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Vzhledem k tomu, že v době projednání žaloby pominuly účinky dotčeného telefonického pokynu žalované, neboť karanténa žalobce a) byla ke dni 20. 10. 2021 ukončena, rozhodoval krajský soud o žalobním návrhu na deklaratorní určení toho, že zásah byl nezákonný. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žaloba je ve vztahu k žalobci a) důvodná.
18. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu vymezuje § 82 s. ř. s., z něhož vyplývá, že ten, „kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen ‚zásah‘) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“
19. Aktivní legitimace v řízení o zásahové žalobě svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Podstatné je tedy tvrzení o přímém zkrácení na právech správního orgánu. V projednávané věci žalobci v žalobě konkrétně uvedli, v čem měl spočívat nezákonný zásah žalované, kterým byli přímo zkráceni na svých právech. Tvrzení o přímém zkrácení žalobců na jejich právech popsáním postupem žalované tak zakládá aktivní legitimaci žalobců k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované. Věcná legitimace žalobců je pak otázkou meritorního projednání věci.
20. Pasivní legitimace v projednávané věci náleží žalované, o čemž mezi procesními stranami panuje shoda.
21. Žaloba podaná ke krajskému soudu dne 20. 10. 2021 je z důvodu splnění subjektivní a objektivní lhůty stanovené § 84 odst. 1 s. ř. s. včasnou.
22. Žaloba je přípustná, neboť dle § 85 s. ř. s. není v případě navrhované deklarace nezákonnosti zásahu zapotřebí vyčerpat jiné právní prostředky nápravy.
23. Při posuzování důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu krajský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, který deklaruje, že ochrana „podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň – splněny podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (‚zásahem‘ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž ‚zásah‘ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožít opakovaní ‚zásahu‘ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“ S účinností novely soudního řádu správního č. 303/2011 Sb. a zavedením možnosti správních soudů rozhodovat také o již skončeném zásahu tzv. akademickým výrokem se 6. podmínka stala obsoletní.
24. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobci a) bylo prostřednictvím telefonického hovoru ze dne 15. 10. 2021 v termínu od 14. 10. 2021 do 20. 10. 2021 nařízeno karanténní opatření podle § 64 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) v podobě karantény. Karanténou se dle § 2 odst. 7 písm. a) téhož zákona rozumí oddělení zdravé fyzické osoby, která byla během inkubační doby ve styku s infekčním onemocněním nebo pobývala v ohnisku nákazy, od ostatních fyzických osob a lékařské vyšetřování takové fyzické osoby s cílem zabránit přenosu infekčního onemocnění v období, kdy by se toto onemocnění mohlo šířit. Ohniskem nákazy se dle § 65 věty druhé rozumí místo, ve kterém se šíří nákaza a jeho součástí je nebo byl zdroj nákazy, fyzické osoby podezřelé z nákazy a složky jejich prostředí. O druhu a způsobu provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy rozhodne dle § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví orgán ochrany veřejného zdraví, odvolání nemá

odkladný účinek. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak může fyzické osobě nařídít druh a způsob provedení protiepidemických opatření v ohnisku nákazy také poskytovatel zdravotních služeb v případě, že zjistí výskyt infekčního onemocnění nebo podezření na ně.

25. Nařízení karantény podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví, je z materiálního hlediska zásahem do ústavně zaručeného práva na svobodu pohybu (čl. 14 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Takový zásah musí obstát z hlediska testu proporcionality, a proto i forma tohoto zásahu musí odpovídat zákonem stanoveným požadavkům. Krajský soud ve shodě se závěry Krajského soudu v Brně učiněnými v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2021 č.j. 30 A 177/2020-102 a se závěry Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí ze dne 31. 8. 2021, č.j. 10 As 229/2021-31 aproboval názor Krajského soudu v Brně, konstatuje, že žalovaná byla povinna o nařízení karantény žalobci a) rozhodnout, byla tedy povinna vydat rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, jak jí ukládá § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
26. Jak již bylo uvedeno shora, v projednávané věci byla karanténa žalobci a) nařízena telefonickým pokynem žalované. Krajský soud v této souvislosti připomíná ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, totožnou s náhledem doktrinálním, podle níž je pojem „rozhodnutí“ označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu. Rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu představuje jakýkoli individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, kterým je závazně rozhodováno o právech a povinnostech adresáta. Z formálního hlediska platí, že pokud zvláštní právní předpis neupravuje procesní pravidla, podle nichž musí správní orgán postupovat při vydání rozhodnutí, nebo náležitosti rozhodnutí, je třeba subsidiárně použít procesní předpis, kterým je [správní řád](#). Rozhodnutí vydané podle správního řádu musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení o možnosti podat opravný prostředek, konkrétní obsahové náležitosti správního rozhodnutí jsou vymezeny v § 68 správního řádu.
27. Telefonický pokyn žalované nelze ve světle shora uvedeného pro absolutní nedostatek písemné formy považovat za rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu. K tomu lze poukázat též na závěry již shora zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2021, č.j. 10 As 229/2021-31, dle něhož protiepidemická opatření nelze stanovit pouze telefonicky. Žalovaná tak uvedeným postupem omezila osobní svobodu žalobce a) nezákonným způsobem, čímž se vůči žalobci a) dopustila nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.
28. Ve vztahu k žalobci a) se tudíž o nezákonný zásah jednalo, neboť směřoval přímo vůči němu. Zásah do práv žalobce b) spočívající v nutnosti zabezpečovat potřeby žalobce a) ovšem krajský soud jako přímý zásah neshledal. Žalobce b) není „přímo obětí“ aktivního jednání žalované. Pokud žalobce b) byl dle svých tvrzení nucen zajišťovat potřeby žalobce a) – svého téměř osmnáctiletého syna, kterému např. musel vozit jídlo - pak se jedná toliko o zásah zprostředkovaný, plynoucí nikoli pouze z přímého aktivního působení žalované, nýbrž i z dalších souvisejících okolností, např. z míry soběstačnosti žalobce a) či ze systému rozložení péče o žalobce a) mezi jednotlivé členy rodiny. Ve vztahu k žalobci b) se tudíž o přímý zásah do jeho veřejných subjektivních práv nejednalo a k nezákonnému zásahu ze strany žalované tak vůči němu nedošlo.
29. Žalovaná v rámci vyjádření k žalobě poukázala na současnou kritickou situaci, kdy dochází k rychlému šíření nákazy daného infekčního onemocnění. K tomu žalovaná dále zmínila nedostatečný personální stav zapříčiněný omezeným počtem systematizovaných pracovních míst. Žalovaná tak v rámci své operativní snahy o zabránění šíření nákazy nemá prostor pro vydávání písemných rozhodnutí a jejich doručování dle příslušného předpisu. K tomu krajský soud uvádí, že vnímá kritickou situaci, v níž se nyní žalovaná opakovaně ocitá. Její nezákonný

postup stran způsobu nařizování karantény je tak do jisté míry lidsky pochopitelný, a to obzvláště za situace, kdy zákonodárce nebyl schopen po celou dobu epidemie přijít s jiným, operativnějším způsobem řešení tohoto mimořádného stavu. Činnost žalované i dalších krajských hygienických stanic je navíc v současné kritické situaci paralyzována i jinými úkony, které žalovaná musí řešit na úkor své snahy o zabránění šíření nemoci COVID-19. Krajský soud ovšem nemůže nahrazovat vůli zákonodárce a obcházet zákon tím, že bude vymezovat situace, kdy lze nařídít karanténu jiným způsobem než rozhodnutím. Ze zákonného požadavku na vydání správního rozhodnutí slevit nelze.

30. Jinou otázkou je však jeho následné oznámení rozhodnutí účastníkům řízení dle § 72 správního řádu, které oznámení rozhodnutí spojuje s doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou. V mimořádných případech, kdy je nutné operativně zabránit šíření nákazy, je dle názoru krajského soudu zapotřebí tolerovat též alternativní způsoby oznámení za využití moderních komunikačních prostředků (například formou SMS s odkazem na webovou stránku, kde lze rozhodnutí nalézt, zaslání tohoto odkazu na e-mailovou adresu apod.). Takový způsob oznamování rozhodnutí se krajskému soudu nejeví jako administrativně zatěžující, a to obzvláště za situace, kdy žalovaná prokazatelně disponuje telefonními či e-mailovými kontakty dotčených subjektů, neboť jim sama zasílá či telefonicky sděluje informace o kontaktu s nakaženou osobou. Klíčová je skutečnost, zda má účastník řízení možnost se s rozhodnutím seznámit alespoň materiálně. V projednávané věci však takové rozhodnutí vůbec vydáno nebylo.
31. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaná byla na základě § 67 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví povinna vydat o nařízení karanténního opatření rozhodnutí. Telefonické oznámení nařízení karantény není správním rozhodnutím pro absolutní nedostatek písemné formy.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce a) je důvodná, proto výrokem I. rozhodl o tom, že žalovaná se vůči žalobci a) dopustila nezákonného zásahu (87 odst. 2 s. ř. s).
33. Žalobu žalobce b) krajský soud zamítl jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalovaná, která neměla v soudním řízení o žalobě žalobce a) úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
36. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce a), v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši $2 \times 3 100$ Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2×300 Kč, tj. 6 800 Kč [krajský soud žalobci a) nepřiznal náhradu nákladů řízení za sepsání repliky k vyjádření žalované, neboť toto podání neobsahovalo skutečnosti, které by měly vliv na rozhodnutí ve věci nad rámec samotné žaloby a v ní uplatněných žalobních bodů]. Celkem se tak jedná o částku 8 800 Kč, kterou je žalovaná povinna zaplatit žalobci a) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.
37. Žalobce b) ve věci úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

38. V případě procesně úspěšné žalované v řízení o žalobě žalobce b) nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu jí krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 24. listopadu 2021

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu